KONINKRIJK BELGIË

ADVIES 43.776/VR
VAN 11 DECEMBER 2007

VAN DE AFDELING WETGEVING
VAN DE RAAD VAN STATE

De RAAD VAN STATE, afdeling wetgeving, verenigde kamers, op 30 oktober 2007 door de Vlaamse minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering verzocht hem, binnen een termijn van dertig dagen, verlengd tot vijfenveertig dagen [1], van advies te dienen over een voorontwerp van decreet "betreffende de vestiging, de invordering en de geschillenprocedure van provincie- en gemeentebelastingen", heeft, na de zaak te hebben onderzocht op 20 november 2007 (derde kamer) en 11 december 2007 (verenigde kamers) het volgende advies gegeven:

---

(1) Deze verlenging vloeit voort uit artikel 84, § 1, eerste lid, 1/, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State waarin wordt bepaald dat de termijn van dertig dagen verlengd wordt tot vijfenveertig dagen in het geval waarin het advies gegeven wordt door de verenigde kamers met toepassing van artikel 85*bis*.

1. Overeenkomstig artikel 84, § 3, eerste lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, heeft de afdeling wetgeving zich toegespitst op het onderzoek van de bevoegdheid van de steller van de handeling, van de rechtsgrond [2], alsmede van de vraag of aan de voorgeschreven vormvereisten is voldaan.

Daarnaast bevat dit advies ook opmerkingen over andere punten. Daaruit mag echter niet worden afgeleid dat de afdeling wetgeving binnen de haar toegemeten termijn een exhaustief onderzoek van het ontwerp heeft kunnen verrichten.

*

* *

STREKKING VAN HET VOORONTWERP

2. Het om advies voorgelegde voorontwerp van decreet strekt ertoe, voor de gemeenten en de provincies in het Vlaamse Gewest, de regels vast te stellen betreffende de vestiging, de invordering en de geschillenprocedure van de gemeente- en provinciebelastingen. De ontworpen regeling geldt niet voor de opcentiemen en aanvullende belastingen van de federale overheid, de gemeenschappen en de gewesten.

Die regeling komt in de plaats van de thans geldende regeling opgenomen in de wet van 24 december 1996 betreffende de vestiging en de invordering van de provincie- en gemeentebelastingen.

De ontworpen regeling is in ruime mate gebaseerd op de thans geldende regeling. De voornaamste wijzigingen betreffen het niet langer verplichte karakter van de ambtshalve aanslag, het creëren van de mogelijkheid om in de belastingverordening te voorzien in het opleggen van een administratieve geldboete en het vereenvoudigen van de hoorplicht in de administratieve bezwaarprocedure.

---

(2) Nu het een voorontwerp van decreet betreft, wordt onder rechtsgrond de overeenstemming met de hogere rechtsnormen verstaan.

3. Artikel 2 bepaalt vooreerst het toepassingsgebied van de regeling. Artikel 3 bevat een aantal definities van in het ontwerp gebruikte begrippen. Artikel 4 bevat de regeling inzake de vestiging en de inning, waarbij een onderscheid wordt gemaakt tussen kohierbelastingen en contantbelastingen. De artikelen 5 en 6 bevatten regels op het vlak van het uitoefenen van toezicht en controle en het verrichten van vaststellingen door de daartoe door de bevoegde overheid aangestelde personeelsleden. Artikel 7 regelt de ambtshalve vestiging van de belasting in het geval dat de belastingverordening voorziet in een verplichting van aangifte. Bij artikel 8 wordt de mogelijkheid gecreëerd om in de belastingverordening in het opleggen van een administratieve geldboete van maximum 500 euro te voorzien. Artikel 9 regelt de administratieve bezwaarprocedure, terwijl artikel 10 regels bevat op het vlak van het jurisdictionele beroep. Artikel 11 bepaalt dat sommige bepalingen van het Wetboek van de inkomstenbelastingen en van het uitvoeringsbesluit ervan van toepassing zijn op de gemeente- en provinciebelastingen. Artikel 12 voorziet in de opheffing van de wet van 24 december 1996. Artikel 13, ten slotte, regelt de temporele toepassing van de ontworpen regeling.

BEVOEGDHEID VAN HET VLAAMSE GEWEST

4. Onder voorbehoud van hetgeen hierna wordt opgemerkt, is het Vlaamse Gewest in beginsel bevoegd voor de in het ontwerp geregelde aangelegenheid. De bevoegdheid, wat de ondergeschikte besturen betreft, om de samenstelling, organisatie, bevoegdheid en werking van de provinciale en gemeentelijke instellingen te regelen, omvat immers ook de bevoegdheid om de vestiging en de invordering van de provinciale en gemeentelijke belastingen te regelen [3].

---

(3) Zie bijv. advies 34.913/VR van 4 maart 2003 over een ontwerp van wet "tot wijziging van artikel 10 van de wet van 24 december 1996 betreffende de vestiging en de invordering van de provincie- en gemeentebelastingen", *Parl. St.*, Kamer**,** DOC 50 1990/003, 5; advies 36.354/3 van 20 januari 2004 over een voorontwerp van decreet "houdende afschaffing van de forfaitaire afvalbelasting", *Parl. St.*, Vl. Parl., 2003-04, nr. 2195/1, 62; advies 36.775/3 van 22 maart 2004 over een voorstel van decreet "houdende wijziging van het decreet van 22 december 1995 houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting 1996", *Parl. St.*, Vl. Parl., 2003-04, nr. 2146/3, 13-14; advies 38.240/3 van 26 april 2005 over een voorontwerp van "gemeentedecreet", *Parl. St.*, Vl. Parl. 2004-05, nr. 347/1, 266-267. Zie ook N. PLETS, "De bevoegdheid inzake de vestigings-, invorderings- en geschillenprocedure voor de provincie- en de gemeentebelastingen: een zaak van het federale niveau of van de gewesten?", *T. Gem.* 2005, (243) 249-251.

5. Artikel 6, tweede lid, van het ontwerp bepaalt dat de personeelsleden belast met het uitoefenen van toezicht en controle en het verrichten van vaststellingen tot particuliere woningen of bewoonde lokalen slechts toegang hebben tussen vijf uur 's morgens en negen uur 's avonds, "na machtiging van de politierechter", tenzij uit vrije wil toegang wordt verleend.

Artikel 10 van het ontwerp bepaalt dat tegen de beslissing genomen door de bevoegde overheid [4], of bij gebrek aan een beslissing binnen de termijnen bedoeld in artikel 9, § 5, van het ontwerp, een beroep kan worden ingesteld bij de rechtbank van eerste aanleg van het rechtsgebied waarin de belasting werd gevestigd, dat de artikelen 1385*decies* en 1385*undecies* van het Gerechtelijk Wetboek van toepassing zijn, en dat de vormen, de termijnen en de rechtspleging voor de bevoegde rechtbanken en hoven worden geregeld zoals inzake rijksinkomstenbelastingen en gelden voor alle partijen.

Zowel de regeling van de bevoegdheid van de rechtscolleges als het vaststellen van de procedures die voor deze rechtscolleges dienen te worden gevolgd**,** zijn aangelegenheden die behoren tot de bevoegdheid van de federale Staat. Krachtens artikel 10 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen kunnen de decreten evenwel bepalingen bevatten in aangelegenheden waarvoor de gewesten niet bevoegd zijn, voor zover die bepalingen noodzakelijk zijn voor de uitoefening van hun bevoegdheid. Daartoe is bovendien vereist dat de betrokken aangelegenheid zich leent tot een gedifferentieerde regeling en de weerslag van de door de decreetgever aan te nemen bepalingen op die aangelegenheid slechts marginaal is [5].

Niettegenstaande de memorie van toelichting op dit punt geen verantwoording bevat, mag worden aangenomen dat aan de voorwaarden voor de toepassing van artikel 10 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 is voldaan, nu kan worden vastgesteld dat de bepalingen opgenomen in de voornoemde artikelen 6 en 10 van het ontwerp niet wezenlijk verschillen van die welke zijn opgenomen in de artikelen 8, 10 en 11 van de wet van 24 december 1996, die wordt opgeheven. Het

---

(4) Dit is hetzij de deputatie in geval van provinciebelastingen, hetzij het college van burgemeester en schepenen in geval van gemeentebelastingen.

(5) Zie onder meer Grondwettelijk Hof, nr. 58/2003, 14 mei 2003, B.5.3; Grondwettelijk Hof, nr. 126/2003, 1 oktober 2003, B.5.3.

verdient echter aanbeveling dienaangaande in elk geval een verantwoording op te nemen in de memorie van toelichting.

6. Artikel 6 van het ontwerp bepaalt dat, specifiek inzake de controle en het onderzoek van boeken en bescheiden die noodzakelijk zijn voor de vestiging van de belasting, "iedereen" die over dergelijke boeken of bescheiden beschikt, verplicht is die zonder verplaatsing voor te leggen op ieder verzoek van de personeelsleden bedoeld in artikel 5 van het ontwerp. In de memorie van toelichting wordt verduidelijkt dat hieronder ook de federale overheidsdiensten worden verstaan.

Het is evenwel in strijd met het beginsel van de wederzijdse autonomie van de federale Staat, de gemeenschappen en de gewesten dat één van die overheden aan een andere overheid op eenzijdige wijze verplichtingen zou opleggen, zodat het toepassingsgebied van de verplichting opgelegd bij artikel 6 van het ontwerp zal dienen te worden ingeperkt. Een regeling op dat vlak zou wel het voorwerp kunnen uitmaken van een samenwerkingsakkoord gesloten tussen het Vlaamse Gewest en de federale Staat, met toepassing van artikel 92*bis*, § 1, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980.

VORMVEREISTEN

7. Overeenkomstig artikel 4, § 2, 1*/*, van het decreet van 28 april 2006 houdende de oprichting van de Vlaamse Adviesraad voor Bestuurszaken dient over de voorliggende regeling het advies te worden ingewonnen van bedoeld adviesorgaan. Dat advies blijkt nog niet te zijn gegeven [6]. Indien ten gevolge van dat advies nog wijzigingen worden aangebracht in de thans om advies voorgelegde tekst, dienen deze wijzigingen, met toepassing van artikel 3, § 1, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, om advies van de afdeling wetgeving te worden voorgelegd.

---

(6) Er moet worden opgemerkt dat de Raad van State principieel pas om advies kan worden gevraagd nadat het betrokken ontwerp alle achtereenvolgende stadia van de administratieve voorbereiding heeft doorgemaakt en het tot het vaststellen van het ontwerp bevoegde orgaan de mogelijkheid heeft gehad het ontwerp eventueel aan te passen in het licht van de vervulde vormvereisten. De adviesaanvrager wordt verzocht zich in de toekomst aan deze regel te conformeren.

ALGEMENE OPMERKING

8. De inzake de provincie- en gemeentebelastingen ontworpen invorderingsprocedure is op sommige punten vrijwel identiek aan de invorderingsprocedure van toepassing op de inkomstenbelastingen (zie bijv. artikel 11 van het ontwerp), maar verschilt tegelijk op sommige - essentiële - punten van die procedure (zie bijv. de artikelen 6, 7, 9, §§ 1 en 4).

Al kunnen verschillen tussen federale fiscale procedures en fiscale procedures waarvoor de gewesten bevoegd zijn, gelet op het autonomiebeginsel, op zich nooit geacht worden in strijd te zijn met de grondwettelijke beginselen van de gelijkheid en de niet-discriminatie, doet de decreetgever er toch goed aan na te gaan of de specificiteit van de te volgen aanslagprocedure, de omvang van de belastingelementen en de belastbare materie, het aantal belastingplichtigen en de complexiteit van de toepasselijke wetgeving, noodzaken om te voorzien in een specifieke regeling die uitsluitend voor één bepaald belastingstelsel geldt.

BIJZONDERE OPMERKINGEN

Artikel 4

9. Uit artikel 4 van het ontwerp kan niet worden afgeleid dat het ontvangstbewijs bij contantbelastingen verplicht de nadere regelen van het bezwaarrecht vermeldt, terwijl dat wel het geval is voor een kohierbelasting, namelijk in het aanslagbiljet. Aldus wordt op het vlak van de kennisgeving van de nadere regelen van het bezwaarrecht een verschil in behandeling ingevoerd tussen de belastingplichtigen, naar gelang de inningswijze van de belasting. Dergelijk verschil in behandeling dient te kunnen worden verantwoord in het licht van de grondwettelijke beginselen van de gelijkheid en de niet-discriminatie.

10. In een normatieve tekst is het gebruik van het woord "moeten" af te raden, omdat het verplichtende karakter van de gestelde norm reeds voortvloeit uit de aard zelf ervan. In overeenstemming met dat voorschrift schrijve men in artikel 4, § 6 "De kohierbelasting wordt betaald binnen de twee maanden ...".

11. De tweede volzin van artikel 4, § 6, wordt best opgenomen in een afzonderlijk lid van die bepaling, te redigeren als volgt:

"De contantbelasting wordt geïnd tegen afgifte van een betalingsbewijs. Wanneer de contante inning niet kan worden uitgevoerd, wordt die belasting een kohierbelasting".

Artikel 5

12. Met betrekking tot artikel 5, tweede lid, tweede volzin, van het ontwerp, waarin wordt bepaald dat de betrokken processen-verbaal bewijskracht hebben tot het bewijs van het tegendeel, moet worden opgemerkt dat die regel een uitzondering vormt op de algemene regel dat een proces-verbaal geldt als een loutere inlichting, waarbij de rechter naar eigen overtuiging de bewijswaarde beoordeelt van een bepaald feitelijk gegeven. Het verschil in behandeling dat hieruit voortvloeit, dient op een redelijke verantwoording te berusten, en de ontworpen regel mag de rechten van de betrokkene niet op een onevenredige wijze beperken [7].

Het zou derhalve aanbeveling verdienen om in de memorie van toelichting een verantwoording op te nemen voor het toekennen van een bijzondere bewijswaarde aan het in artikel 5, tweede lid, bedoelde proces-verbaal.

Artikel 6

13.1. Krachtens artikel 6, tweede lid, moet aan de in het decreet bedoelde personeelsleden die zijn aangesteld om een controle of onderzoek te verrichten, vrije toegang worden verleend tot de al dan niet bebouwde onroerende goederen, die een belastbaar element kunnen vormen of bevatten of waar een belastbare activiteit wordt uitgeoefend. Tot particuliere woningen of bewoonde lokalen hebben die personeelsleden enkel toegang tussen vijf uur 's morgens en negen uur 's avonds, na machtiging van de politierechter, tenzij uit vrije wil toegang wordt verleend.

---

(7) Zie ook Grondwettelijk Hof, nr. 40/2000, 6 april 2000, B.14.1.; Grondwettelijk Hof, nr. 16/2001, 14 februari 2001, B.12.1.

13.2. Krachtens artikel 6, tweede lid, is enkel voor het betreden van particuliere woningen of "bewoonde" lokalen een machtiging nodig van de politierechter.

Het recht op eerbiediging van de woning wordt niet enkel gewaarborgd bij artikel 15 van de Grondwet, maar ook bij artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden en bij artikel 17 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten. Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat het begrip "woning" in deze context ruim moet worden opgevat, en dat het mede slaat op beroeps- en bedrijfslokalen [8], zelfs wanneer het gaat om rechtspersonen [9].

De vraag rijst of het ontwerp niet dient te voorzien in bijzondere waarborgen met betrekking tot het betreden van plaatsen die, zelfs al zijn zij geen "woning" in de zin van artikel 15 van de Grondwet, toch de waarborgen bedoeld in de voornoemde verdragsbepalingen genieten.

13.3. Uit artikel 6, tweede lid, volgt ook dat een machtiging van de politierechter niet nodig is indien uit vrije wil toegang wordt verleend aan de betrokken personeelsleden.

De genoemde bepaling verbindt aan de toestemming niet de naleving van specifieke vormvereisten, zodat het niet duidelijk is of er voldoende waarborgen zijn tegen eventuele misbruiken door de betrokken personeelsleden. In dat verband stelde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens onder andere in het arrest Van Rossem:

---

(8) Zie, o.m., EHRM, 16 december 1992, Niemietz t. Duitsland, *Publ. Cour*, reeks A, vol. 251-B; EHRM, 25 februari 1993, Funke, Crémieux en Miailhe t. Frankrijk, *Publ. Cour*, reeks A, vol. 256-A, -B en -C; EHRM, 9 december 2004, Van Rossem t. België, nr. 41872/98. Zie ook D. YERNAULT, "Les pouvoirs d'investigation de l'administration face à la délinquance économique: les locaux professionnels et l'article 8 de la Convention européenne", *Rev. Trim. Dr. H.*, 1994, 117-135.

(9) EHRM, 16 april 2002, Société Colas Est et autres t. Frankrijk, nr. 37971/97, *Recueil*, 2002-III; EHRM, 16 oktober 2007, Wieser and Bicos Beteiligungen GmbH t. Oostenrijk, nr. 74336/01.

"42. La Cour reconnaît que les Etats peuvent estimer nécessaire de recourir à certaines mesures, telles les visites domiciliaires et les saisies, pour établir la preuve matérielle de certaines infractions. Encore faut-il que leur législation et leur pratique offrent des garanties adéquates et suffisantes contre les abus (*mutatis mutandis*, *Ernst et autres*, précité, § 114 et *Camenzind c. Suisse*, arrêt du 16 décembre 1997, *Recueil des arrêts et décisions* 1997-VIII, § 45)" [10].

De Raad van State, afdeling wetgeving, heeft er in het verleden al verschillende malen op gewezen dat, alhoewel het hierboven genoemde arrest betrekking heeft op een huiszoeking verricht in het raam van een gerechtelijk onderzoek, het ook, en zelfs *a fortiori*, de vraag doet rijzen naar de aanwezigheid van voldoende waarborgen wanneer, in het raam van toezichtsopdrachten, plaatsen worden betreden die onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen [11].

13.4. Gelet, enerzijds, op de hiervoor gedane vaststellingen en, anderzijds, op het gegeven dat de gevallen waarin van het toegangsrecht gebruik kan worden gemaakt ruimer lijken te zijn dan hetgeen het geval is met betrekking tot andere belastingen, rijst bovendien de vraag of de ontworpen regeling wel een redelijk evenwicht in acht neemt tussen de rechten van de betrokken personen en de noodzaak voor de in het ontwerp bedoelde personeelsleden om hun taak op een doeltreffende wijze te kunnen uitoefenen.

Artikel 8

14. In de memorie van toelichting wordt met betrekking tot artikel 8 gesteld dat de mogelijkheid om in de belastingverordening te voorzien in het opleggen van een administratieve geldboete ook geldt ten aanzien van derden, niet-belastingplichtigen. Artikel 8, derde lid, van het ontwerp bepaalt dat een administratieve geldboete wordt gevestigd en ingevorderd volgens dezelfde regels als die welke van toepassing zijn op de belasting. Het is de Raad van State, afdeling wetgeving, in dat verband niet duidelijk hoe de administratieve geldboete wordt gevestigd en ingevorderd ten aanzien van die derden, ermee rekening houdende dat zij in beginsel niet-belastingplichtig zijn en

---

(10) EHRM, 9 december 2004, Van Rossem t. België, nr. 41.872/98.

(11) Zie bijv. advies 42.137/3 van 13 februari 2007 over een voorontwerp van ordonnantie "betreffende de voorzieningen voor opvang of huisvesting van bejaarde personen", *Parl. St.*, VVGGC, 2006-07, nr. B-102/1.

bijgevolg, bijvoorbeeld in het geval van een kohierbelasting, niet zijn opgenomen in het kohier. Het ontwerp dient op dat punt te worden aangevuld.

Artikel 9

15. Artikel 9, § 1, tweede lid, bepaalt dat de bezwaartermijn van drie maanden loopt te rekenen vanaf "de datum van de verzending van het aanslagbiljet of van de kennisgeving van de aanslag". Volgens de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof [12] is het weliswaar redelijk verantwoord dat de wetgever, om rechtsonzekerheid te vermijden, de termijnen van rechtspleging laat lopen vanaf een datum die niet afhankelijk is van de handelwijze van de partijen, maar beperkt de keuze van de datum van verzending van het aanslagbiljet als aanvangspunt van de beroepstermijn het recht van verdediging van de geadresseerden op onevenredige wijze, doordat die termijn begint te lopen op een ogenblik dat zij nog geen kennis kunnen hebben van de inhoud van het aanslagbiljet. Het Hof wijst er op dat een meer aanvaardbare werkwijze er in bestaat om de termijn te laten ingaan "op de dag waarop de geadresseerde kennis ervan heeft kunnen nemen, dit wil zeggen op de datum waarop, naar alle waarschijnlijkheid, de brief op zijn woonplaats is aangeboden, zonder rekening te houden met de datum waarop hij de brief, in voorkomend geval, daadwerkelijk bij de post heeft afgehaald". Uit de arresten nrs. 166/2005 en 43/2006 kan wel worden afgeleid dat de "kennisgeving van de aanslag" waarvan gewag wordt gemaakt in artikel 9, § 1, tweede lid, van het ontwerp, wel een voor het ingaan van de bezwaartermijn aanvaardbaar aanvangspunt is. In artikel 9, § 1, tweede lid, van het ontwerp dienen de woorden "van de verzending van het aanslagbiljet of" dan ook te worden weggelaten.

Artikel 11

16. Artikel 11 van het ontwerp maakt bepalingen die gelden met betrekking tot de invordering van de inkomstenbelastingen van toepassing op de invordering van de provincie- en gemeentebelastingen, "voor zover [die bepalingen] niet specifiek de belastingen op de inkomsten betreffen". In de memorie van toelichting wordt deze werkwijze verantwoord door de zorg om "meer coherentie in het fiscaal recht en in de

(12) Grondwettelijk Hof, nr. 85/2007, 7 juni 2007, B.3. Zie ook Grondwettelijk Hof, nr. 166/2005, 16 november 2005, B.10; Grondwettelijk Hof, nr. 43/2006, 15 maart 2006, B.10.

interpretatie ervan". Dit neemt echter niet weg dat, door deze algemene verwijzing, het niet duidelijk is welke bepalingen precies van toepassing zijn op de invordering van de provincie- en gemeentebelastingen. Dit klemt des te meer nu op die wijze ook strafbepalingen van toepassing worden gemaakt. Uit het legaliteitsbeginsel in strafzaken, opgenomen in de artikelen 12 en 14 van de Grondwet, artikel 7 van het Europees Verdrag over de rechten van de mens en artikel 15 van het Internationaal Verdrag inzake burgerlijke en politieke rechten, volgt immers dat de decreetgever met nauwkeurigheid moet aangeven welke gedragingen strafbaar worden gesteld. Hierop gelet, en mede vanuit het oogpunt van de rechtszekerheid, verdient het aanbeveling om de bepalingen inzake de inkomstenbelastingen die van overeenkomstige toepassing zijn, met meer nauwkeurigheid aan te wijzen.

Artikelen 12 en 13

17. Artikel 12 voorziet in de opheffing van de wet van 24 december 1996, terwijl artikel 13 bepaalt dat de thans ontworpen regeling van toepassing is op de provincie- en gemeentebelastingen die contant worden geïnd vanaf 1 januari 2009 of die in kohieren zijn opgenomen die vanaf 1 januari 2009 uitvoerbaar worden verklaard.

Aangezien de wet van 24 december 1996 zal worden opgeheven op de datum van de inwerkingtreding van het decreet dat thans in ontwerpvorm voorligt, dit is op de tiende dag na de bekendmaking ervan in het Belgisch Staatsblad, dient artikel 12 te worden aangevuld met een overgangsbepaling, wat betreft de vóór 1 januari 2009 contant geïnde of uitvoerbaar verklaarde belastingen. Die overgangsbepaling kan worden geredigeerd als volgt:

"Voornoemde wet blijft evenwel van toepassing op de provincie- en gemeentebelastingen die contant worden geïnd voor 1 januari 2009 of die in kohieren zijn opgenomen die voor 1 januari 2009 uitvoerbaar worden verklaard".

De verenigde kamers waren samengesteld uit

de Heren	Y. KREINS,	kamervoorzitter,
	J. SMETS, P. VANDERNOOT,	
Mevrouw de Heren	M. BAGUET, B. SEUTIN, W. VAN VAERENBERGH,	staatsraden,
	H. COUSY, J. KIRKPATRICK, J. VELAERS, H. BOSLY,	assessoren van de afdeling wetgeving,
de Dames	B. VIGNERON, G. VERBERCKMOES,	griffiers.

De verslagen werden uitgebracht door de HH. R. WIMMER en B. STEEN, auditeurs.

DE GRIFFIER, DE VOORZITTER,

G. VERBERCKMOES Y. KREINS

De derde kamer was samengesteld uit

de Heren	J. SMETS,	staatsraad, voorzitter,
	B. SEUTIN, W. VAN VAERENBERGH,	staatsraden,
	H. COUSY, J. VELAERS,	assessoren van de afdeling wetgeving,
Mevrouw	G. VERBERCKMOES,	griffier.

Het verslag werd uitgebracht door de H. B. STEEN, auditeur.

DE GRIFFIER, DE VOORZITTER,

G. VERBERCKMOES J. SMETS